

ΕΞ ΑΦΟΡΜΗΣ ΤΗΣ ΕΚΤΕΛΕΣΕΩΣ ΤΟΥ ΧΑΟΥΠΤΜΑΝ

Η 6 ΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΜΑΡΤΥΡΙΟΥ ΤΗΣ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗΣ ΚΑΡΕΚΛΑΣ

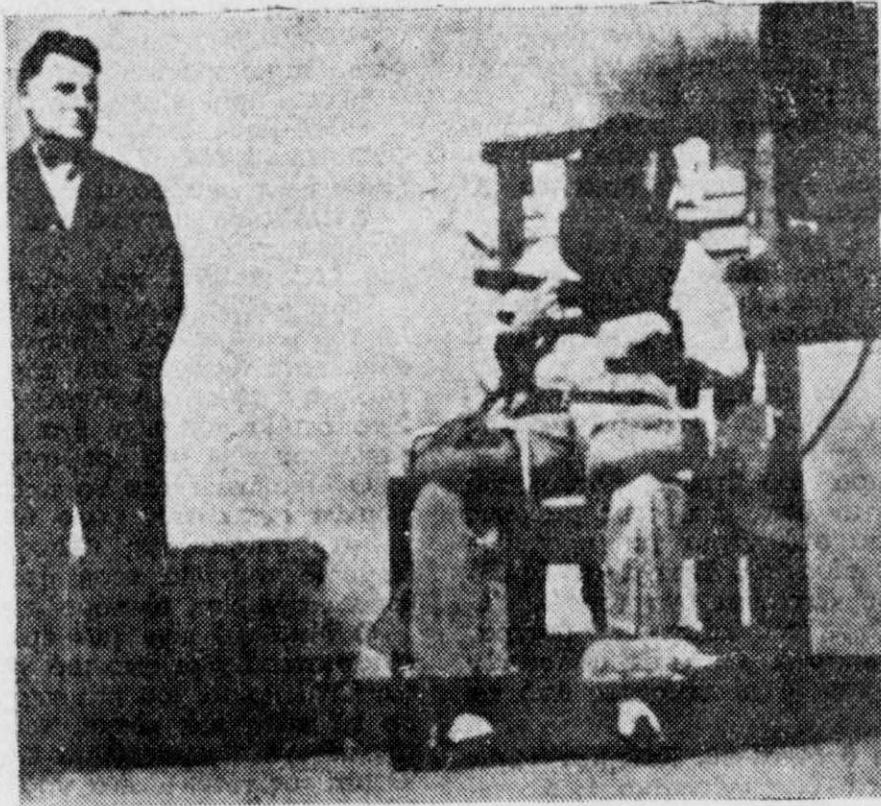
Η συνταρακτικές αποκαλύψεις του Αμερικανού δημοσιογράφου Τζαίμς Μπάρτον Λή.— Μιά πιστή περιγραφή της εκτέλεσης επάνω στην ηλεκτρική καρέκλα.— Το μαρτύριο του καταδίκου Θόμψων. κλπ.

Η δραματική εκτέλεσις του Μπροϋνο Χάουπτμαν, του «άνθρωπου που πέθανε τρεις φορές», όπως λένε οι Αμερικανοί, έφερε πάλι στην πρώτη γραμμή της επικαιρότητας το μαρτύριο της ηλεκτρικής καρέκλας.

Η περιγραφές που μάς έδωσαν οι μάρτυρες της εκτέλεσεως του άπαγωγέως του μικρού Λίντμπεργκ δεν ήσαν, διόλου φρικαστικές κ' έκαναν όλον τόν κόσμο να πιστέψη ότι ο τραγικός αυτός έγκληματίας, δεν υπέφερε διόλου κατά τις τελευταίες στιγμές της ζωής του. Μά, γεννάται τώρα το έρώτημα: είνε άρα γε άληθινές; Άνταποκρίνονται πιστά στην ώμη πραγματικότητα;

Ένας Αμερικανός δημοσιογράφος, ο Τζαίμς Μπάρτον Λή, σ' ένα συνταρακτικό άρθρο του, που δημοσίεψε έσχάτως σ' ένα μεγάλο άμερικανικό περιοδικό, διαψεύδει με τόν πιο κατηγορηματικό τρόπο τις «άπατηλές» αυτές περιγραφές του ήρέμου θανάτου του Μπροϋνο Χάουπτμαν και μάς αποκαλύπτει με ξηρότητα και ακρίβεια τὰ τρομερά μυστικά της ηλεκτρικής καρέκλας. Ο Τζαίμς Μπάρτον Λή είνε ο μόνος άνθρωπος που είδε τούς περισσότερους καταδίκους να κάθονται πάνω σ' αυτήν την μοιραία καρέκλα, όπως επίσης είνε και ο μόνος που κατώρθωσε να πάρη κρυφά μια σειρά φωτογραφίες που μάς δείχνουν με τόν πιο άναμφισβήτητο τρόπο το μαρτύριο της ηλεκτρικής εκτέλεσεως.

Ο Αμερικανός δημοσιογράφος λοιπόν, στο πολύκροτο άρθρο του, μάς περιγράφει με άγνωστες αποκαλύψεις, τις έξι φάσεις της μαρτυρικής εκτέλεσεως πάνω στην ηλεκτρική καρέκλα και τονίζει ότι δεν υπάρχει πιο άπάνθρωπο και πιο φρικώδες βασανιστήριο από αυτό. Ο Τζαίμς Μπάρτον Λή, για τις αποκαλύψεις του αυτές, παίρνει άφορμή από την εκτέλεσι του δολοφόνου Τζέραλντ Θόμψων, ενός εκ φύλου σαδιστού, που καταδικάσθηκε σέ θάνατο, γιατί είχε δολοφονήσει στην Πρεσβεία, της Πολιτείας του Ίλλινόις, τη μίς Έλιζα Μπρόκχαρτ, μια ώμορφη νέα ηλικίας μόλις 17 έτών. Ο Αμερικανός δημοσιογράφος παρακολούθησε αυτήν την εκτέλεσι από την αρχή ως τó τέλος και πολλές φορές βρήκε την εύκαιρία να πάρη κρυφά διάφορες αποκαλυπτικές φωτογραφίες.

Ο Θόμψων στην ηλεκτρική καρέκλα. Δεξιά ο δήμιος.

Η έξη, λοιπόν, φάσεις της ηλεκτρικής εκτέλεσεως αυτής είνε ή έξης:

Η πρώτη φάσις.

Οι δεσμοφύλακες, κρατώντας τόν Θόμψων από τὰ χέρια, τόν ώδήγησαν μπροστά στην ηλεκτρική καρέκλα. Ο κατάδικος ήταν κατάχλωμος και νομίζε κανείς πως θα χάση τις αισθήσεις του από τη μια στιγμή ως την άλλη.

Την ίδια άλλωστε λιποψυχία νοιώθουν κι' όλοι οι άλλοι μελλοθάνατοι. Οί περισσότεροι μάλιστα σωριάζονται λιπόθυμοι μπροστά στην ηλεκτρική καρέκλα, μόλις την αντίκρυσουν κ' έτσι οι φύλακες τούς καθίζουν άναίσθητους πάνω σ' αυτήν. Ο Θόμψων, ώστόσο, δεν έχασε τις αισθήσεις του. Προχώρησε τρέμοντας και μ' ένα θαρύ κι' άγωνιώδη άναστεναγμό κάθησε πάνω στην ηλεκτρική καρέκλα. Έπειτα, γυρίζοντας προς τόν Εισαγγελέα, του ψιθύρισε με μισόσβουστη φωνή:

— Γιατί είνε τόσο άργο αυτό τó μαρτύριο; Γιατί δεν με σκοτώνουν καλύτερα με μια πιστολιά; Γιατί δεν μου φυτεύετε μια σφαίρα στην καρδιά ή στο κεφάλι;...

Μά κανείς δεν του έδωσε μια άπάντησι. Ένας δεσμοφύλακας, που εκτελούσε χρέη βοηθού δημίου, έσπευσε τότε να κλείση τὰ έλάσματα που δένουν τὰ χέρια και τὰ πόδια του καταδίκου πάνω στην καρέκλα. Άμέσως κατόπιν σκέπασε τó πρόσωπο του με μια δερμάτινη μαύρη κουκούλα.

Ο Θόμψων φορούσε μαλακές παντούφλες. Μέσα σ' αυτές τὰ

παγωμένα πόδια του από τη φρίκη, έτρεμαν σπασμωδικά. Έπειτα, ο βοηθός του δημίου έβαλε δυό βρεγμένα σφουγγάρια πάνω στα γόνατα του μελλοθανάτου και τοποθέτησε από πάνω τους τὰ ηλεκτρόδια, δηλαδή τὰ σιδερένια έλάσματα που διοχετεύουν τó ηλεκτρικό ρεύμα στο σώμα του καταδίκου.

Τὰ βρεγμένα σφουγγάρια, σαν καλοί άγωγοί του ηλεκτρισμού, διευκολύνουν αυτήν την διοχέτευσι. Έπίσης, ο βοηθός του δημίου τοποθέτησε ένα άλλο ηλεκτρόδιο στο μέτωπο του καταδίκου, κάτω από τη δερμάτινη κουκούλα κ' ένα άλλο στον ξυρισμένο τράχηλό του. Ο Θόμψων, όλην αυτήν την ώρα στέναζε με φρίκη:

— Δεν άντέχω!... Δεν μπορώ ν' άνθέξω περισσότερο σ' αυτό τó μαρτύριο!

Ο βοηθός του δημίου ώστόσο, με μεγάλη άπάθεια, εξέτασε τὰ όχτώ δεσμά του μελλοθανάτου, που τόν κρατούσαν άκίνητο πάνω στην ηλεκτρική καρέκλα κ' έπειτα, όταν βεβαιώθηκε ότι όλα ήταν έν τάξει, γύρισε κ' είπε στον γιατρό:

— Είνε έτοιμος!...

Αυτή είνε ή πρώτη φάσις του μαρτυρίου της ηλεκτρικής καρέκλας.

Η δεύτερη φάσις

Ο γιατρός, μόλις άκούση αυτήν την είδοποίησι, καρφώνει άμέσως τὰ μάτια του στο στήθος του μελλοθανάτου. Αυτός θα δώση στον δήμιο τó σύνθημα της εκτέλεσεως. Πρέπει όμως πρώτα να περιμένη, ώστε οι πνεύμονες του καταδίκου να είνε άδειοι, να μην έχουν μέσα άέρα, κατά τη στιγμή που θα διοχετευθί τó ηλεκτρικό ρεύμα. Περιμένει δηλαδή την έκπνοή του μελλοθανάτου. Έπειδή όμως ο κατάδικος υποφέρει από μια τρομερή άγωνία, ή άναπνοή του δεν είνε ρυθμική, αλλά γρήγορη, όπως ή άναπνοή ενός λαχανιασμένου ανθρώπου. Κ' έτσι, πολύ σπανίως ο γιατρός προφταίνει να δώση τó σύνθημα στον δήμιο, όταν τó στήθος του καταδίκου δεν έχει άέρα. Τι γίνεται λοιπόν τότε; Συμβαίνει κάτι τόσο φρικώδες κι' άπυτόρροπο ώστε είνε άπερίγραπτο. Άν οι πνεύμονες του μελλοθανάτου δεν είνε άδειοι, άν έχουν άκόμη άέρα, μόλις τó ηλεκτρικό ρεύμα διοχετευθί στο σώμα, γίνεται τó έξης: Ο άέρας αυτός φευγει από τούς πνεύμονας με τρομακτικούς θορύβους, έτσι που νομίζε

κανείς πως ο μελλοθάνατος θα σκάση σαν φούσκα!...

Άλλά δεν είνε μόνο αυτό τó μαρτύριο. Μόλις ο Θόμψων δέχτηκε την πρώτη έκκένωσι του ηλεκτρικού ρεύματος, παρ' όλα τὰ όχτώ γερά δεσμά του τινάχτηκε με δύναμι μπροστά, σαν να ήθελε να ξεφύγη από την ηλεκτρική καρέκλα. Έπειτα, ξανάπεσε προς τὰ πίσω, και τότε τὰ χέρια του και τὰ πόδια του συνεσπάσθησαν τρομερά, προς τὰ μέσα, με μια έφιαλτική δύναμι, σαν να ήθελαν να σπάσουν τὰ δεσμά τους.

Τέλος, μια άνατριχιαστική μυρωδιά καμένου κρέατος, γέμισε την αίθουσα που ήταν κλεισμένη έρμητικά: τó ηλεκτρόδιο του τραχήλου είχε κάψει τόν Θόμψων!...

Με την φρικώδη αυτή διαπίστωσι τελειώνει ή δεύτερα φάσις,

Η τρίτη φάσις.

Μετά την πρώτη έκκένωσι του ηλεκτρικού ρεύματος, έπακολουθεί άμέσως και δεύτερη. Κ' οι δυό τους είνε μεγάλης έντάσεως: 2 χιλιάδες βόλτ. Μεταξύ των δυό όμως γίνεται ένα είδος διακοπής, γιατί ή έντασις του ρεύματος υποβιβάζεται από τόν δήμιο στα 250 βόλτ. Αυτή ή διακοπή κρατάει 40 έως 50 δευτερόλεπτα. Η πρώτη έκκένωσις ή μεγάλη διαρκεί μόνο 10 δευτερόλεπτα. Έπίσης και ή δεύτερα, μετά την διακοπή, διαρκεί μόνο 5 δευτερόλεπτα. Μετά τη δεύτερη δέ έκκένωσι, ο δήμιος

(Συνέχεια στη σελίδα 48)

ΗΡΩΑΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 38)

μνα, έλεγέ ο Πατσουλής.

Καρδιοχτύπι και καύμος πειά μην πάθη τίποτε ο Πατσουλής και μη σπάση ή στάμνα.

— Μά ποῦ τὸ βρίσκεις τὸ νερὸ αὐτό; τοῦ λέγανε οἱ ἄλλοι ἀξιωματικοί. Ἐμεῖς πίνουμε ἀπὸ τὰ θαρέλια, ἕνα ἀκάθαρτο θερμόνερο.

— Ξέρω κ' ἐγώ, νὰ αὐτὸς τὸ ξέρει! κ' ἔδειχνε τὸν Πατσουλῆ, ποῦ καμάρωνε καὶ φούσκωνε σὰν κούρκος.

— Βρὲ ποῦ τὸ βρίσκεις, στρατιώτη, τὸ νερὸ αὐτό;

— Κάνω θουτιά στὴ λίμνη καὶ παίρνω κρῦο ἀπ' τὸν πᾶτο! ἀπαντοῦσε.

Ποῦ νὰ πῆ τὴ μυστικὴ πηγὴ, ποῦ εἶχεν ἀνακαλύψει μέσα σ' ἕνα χαντάκι τῶν θουνῶν βαθύ, κρυμμένη ἀπὸ κληματοῖδες.

* * *

Μιά ἡμέρα, μόλις εἶχε διατάξει ἕναν καφέ, μὲ καϊμάκι καὶ μεράκι, ὁ ταγματάρχης Κολεός.

— Σὲ θέλω, σήμερα, Ἀργύρη, τοῦ εἶπε. Θέλω νὰ κάμω ὄρεξι. Ἄρχισαν ἕνα κανονίδι οἱ Βούλγαροι, φρίκη!

Κι' ἀλήθεια. Τί κακὸ ἦταν αὐτό! Βροχὴ σιδήρου καὶ φωτιάς, ποῦ ἄρχισε καὶ δὲν τελείωνε. Κατακλυσμὸς θανάτου. Ἀνασκάφτηκε ἡ γῆ καὶ πετοκόπηκαν τὰ δέντρα.

Ἐκεῖ ἀπάνω, στὸ κακὸ αὐτό, οἱ ἄνδρες πήρανε τὶς θέσεις τῶν, περιμένοντας τοῦ ἐχθροῦ τὴν ἐπιθεσί καὶ ὁ ταγματάρχης τὴ δική του.

Ὁ Πατσουλῆς ὅμως, ἀδιάφορος γιὰ τὸ κακὸ, ἔφερνε τὸν καφέ μὲ προσυχὴ ἱερέως λειτουργοῦ ποῦ φέρνει τ' ἅγια μυστήρια. Μὲ τὸ ἄλλο χέρι τοῦ κρατοῦσε τοῦ νεροῦ τὴ στάμνα.

Ὁ ταγματάρχης, μέσα στὸν χαλασμὸ ἐκείνον καὶ τὴν ἀναστάτωση, βλέποντας τὸν Πατσουλῆ μπροστά του, νὰ κρατᾷ τὴν στάμνα τοῦ νεροῦ, μέσα στὴν καταιγίδα τοῦ σιδήρου, τὴν στάμνα ποῦ μὲ τὴν δροσιά της τοῦ ἔδινε ζωὴ, τοῦ ἔδινε κουράγιο, ποῦ τὸν ἀναζωογονοῦσε, τὸν συνέφερνε, σηκώθηκε ἀπάνω καὶ ἐφώνασε μὲ φόβο καὶ θυμὸ.

— Μωρέ, φύγε ἀπὸ δῶ, νὰ μὴ σπάσουνε... τὴν στάμνα.

— Ἀδύνατον, κύρ ταγματάρχα.

— Γιατί ἀδύνατον, βρὲ παλαστέ;

— Γιατί θὰ κρῶση ὁ καφὲς καὶ θὰ κοπῆ καὶ τὸ καϊμάκι!

* * *

Ὁ Πατσουλῆς τὴν ἄλλη μέρα, πέρασε στὴν ἀναφορὰ.

Ἦταν ἥρωας!

Ἦταν θεθαίως ἥρωας. Ἀλλὰ γιὰ νὰ φανῆ τοῦ καθενὸς ὁ ἠρωισμὸς, πρέπει νὰ βρεθῆ καὶ τῆς δράσεώς του τὸ πεδίων...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η 6 ΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΜΑΡΤΥΡΙΟΥ ΤΗΣ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗΣ ΚΑΡΕΚΛΑΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 17)

διακόπτει ἀμέσως τὸ ρεῦμα. Ἐχει ἐκτελεσθῆ ἀρὰ γε ὁ κατάδικος; Ποιὸς ξέρει!...

Ἡ τετάρτη φάσις.

Μόλις διακοπῆ τὸ ρεῦμα, οἱ σφυγμοὶ τοῦ καταδίκου ἔχουν φτάσει στοὺς 120 στὸ λεπτό. Ὁ γιατρὸς κάνει αὐτὴν τὴν διαπίστωση καί... περιμένει ἐπὶ τρία ἢ τέσσερα λεπτά νὰ σβῦσουν ὀλότελα. Κατόπιν τοποθετεῖ στὸ στήθος τοῦ καταδίκου τὸν σθηθοσκόπιο καὶ τὸν ἀκροᾷται. Οἱ σφυγμοὶ του παύουν σιγά-σιγά νὰ ἀκούωνται. Οἱ σφυγμοὶ τοῦ Θόμψων κράτησαν ὀλόκληρα πέντε λεπτά τῆς ὥρας. Ἐπὶ πέντε λεπτά, ὁ κατάδικος ζουσε ἀκόμη, μετὰ τὶς τρεῖς τρομερὲς ἠλεκτρικὲς ἐκκενώσεις. Ὄταν τώρα σβῦσουν ὀλότελα οἱ σφυγμοὶ, ὁ γιατρὸς κάνει πάλι ἕνα νόημα στὸν δῆμιο. Ἐτοι περνοῦμε στὴν πέμπτη φάσι.

Ἡ πέμπτη φάσις.

Ὁ δῆμιος, ποῦ εἶνε κλεισμένος σ' ἕνα γυάλινο θάλαμο, πίσω ἀπὸ τὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα, ἀνοίγει πάλι τὸ ρεῦμα καὶ τὸ μαρτυρικό σῶμα τοῦ καταδίκου δέχεται ἀκόμη μιὰ τελευταία ἐκκένωση. Σ' αὐτὴν τὴν τελευταία ἐκκένωση, τὸ σῶμα τοῦ Θόμψων τινάχτηκε πάλι πρὸς τὰ ἔξω, μὲ δύναμι, σὰν νὰ ἤθελε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ σιδερένια δεσμά του. Ἐπειτα, τὸ σῶμα πέφτει πάλι πρὸς τὰ πίσω καὶ παραμένει ἀκίνητο. Ὁ κατάδικος — ἐπὶ τέλους! — ἔχει ἐκτελεσθῆ.

Ἡ ἕκτη φάσις.

Ὁ βοηθὸς τοῦ δημίου τότε βγάζει τὴν δερμάτινη κουκούλα ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ νεκροῦ. Ὁ Θόμψων εἶχε, τὴν στιγμὴ αὐτῆ, μιὰ τραγικὴ ἔκφρασι. Ὁ κρυσταλλοειδὴς χιτὼν τῶν ματιῶν του εἶχε σπάσει καὶ τὸ στόμα του εἶχε ὀλότελα παραμόρφωθῆ...

Οἱ δεσμοφύλακες τότε λύνουν τὰ δεσμά καὶ ξαπλώνουν τὸ πτώμα σ' ἕνα ξυλοκρέββατο. Τὸ μαρτύριο τῆς ἠλεκτρικῆς καρέκλας ἔχει τελειώσει!

Ὁ δημοσιογράφος Τζαίμς Μπάρτον Λῆ, ὕστερ' ἀπὸ ὅλες τὶς ἀνατριχιαστικὲς ἀποκαλύψεις του, δὲν διστάζει νὰ χαρακτηρίσῃ αὐτὲς τὶς ἐκτελέσεις ὡς πιὸ ἀπανθρώπους κι' ἀπὸ τὰ πιὸ φριχτὰ βασανιστήρια τοῦ Μεσαίωνα! Κι' ἀσφαλῶς δὲν ἔχει ἀδικα...

ΖΩΡΖ ΜΠΕΡΝΙΕ

ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 14)

καὶ τὶς τιμές, στὸν πλοῦτο καὶ τὴν εὐτυχία, εἶνε ἀναγκασμένη νὰ πουλᾷ πάλι μενεξέδες τῆς Πάρμας γιὰ νὰ ζῆσῃ.

Μὰ κανεὶς δὲν ἀναγνωρίζει πειά σ' αὐτὴν τὴν χαριτωμένη ἐκείνη μικρὴ ἀνθοπώλιδα τῆς Ριθιέρας.

Ἡ πανέμορφη Μισελίνα εἶνε πειά πρόωρα γερασμένη. Ἡ ἀπώλεια τοῦ ἀγαπημένου της συζύγου τὴν ἐτσάκισε. Γυρίζει στοὺς δρόμους μὲ τὰ ἄνθη-της στὰ χέρια, τυλιγμένη μέσα σ' ἕνα μεγάλο μαῦρο σάλι καὶ πουλάει, ὅπως ὅταν ἦταν κοριτσάκι, μενεξέδες γιὰ νὰ ζῆσῃ. Μὰ δὲν εἶνε πειά δροσερῆ, ὅπως οἱ μενεξέδες ποῦ πουλάει. Μόνον τὰ μάτια της ἔχουν πάντα τὸ ἴδιο χρῶμα μὲ αὐτοὺς. Ξέθωρα, θλιθερά, πονεμένα καὶ πάντα θουρκωμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα...

Τώρα τὸ χέρι ποῦ τὰ δίνει δὲν εἶνε τὸ λεπτὸ χεράκι τῆς κοπέλας, ἀλλὰ τὸ κίτρινο καὶ τὸ ἀδύνατο μιᾶς γυναίκα σκληρὰ χτυπημένης ἀπὸ τὴ μοῖρα.

ΤΑ ΚΑΤΕΡΓΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 45)

πάλι τὶς λωποδυσίες του. Μὰ ἡ μανία του νὰ κἀνῃ τὴ «Μιστεγκέτ» τὸν πρόδωσε. Ἐνας ἀστυνομικὸς τὸν ἀνεγνώρισε, τὸν συνέλαθε καὶ ὁ «Μιστεγκέτ» στάλθηκε πάλι στὰ παιδικὰ κότεργα.

Αὐτὸ ὅμως τὸ κατόρθωμά του ἔδωσε ἀφορμὴ στὶς ἐφημερίδες νὰ γράψουν ἕνα σωρὸ λόγια γι' αὐτὸν καὶ γιὰ τὴν μανία του νὰ μιμῆται τὴ Μιστεγκέτ. Ὄταν τὰ διάβασε ἡ πασίγνωστη βεντέττα θέλησε νὰ τὸν γνωρίσῃ τὸν «Μιστεγκέτ» καὶ πῆγε νὰ τὸν δῆ στὰ κότεργα. Ὁ «Μιστεγκέτ» τὴ δέχθηκε μὲ σοβαρότητα μεγάλου κυρίου. Ὄταν δὲ ἔφευγε, τῆς δήλωσε:

— Ἐλπίζω ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ ἐρθῶ νὰ σᾶς χειροκροτήσω.

Καὶ τῆς φίλησε τὸ χέρι.

Καὶ πράγματι, κράτησε τὴν ὑπόσχεσί του.

Αὐτὲς ἡ παιδικὲς φυλακὲς ἀποτελοῦν ἕνα ἀληθινὸ αἶσχος. Στὰ κότεργα τοῦ Μετραῦ βρίσκονται σήμερα κλεισμένα δυὸ χιλιάδες παιδιὰ. Δυὸ χιλιάδες αὐριανοὶ ἐγκληματῆται!... ΖΑΝ ΜΠΑΖΑΛ

ΟΙ "ΑΣΤΕΡΕΣ,, ΣΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 37)

μιλήσῃ μπροστὰ στὸ μικρόφωνο.

— Μαίη Γουέστ... Βραχνιασμένη... Μαίη Γουέστ ζητάει συγγνώμην... φώνασε ὁ παπαγάλος της.

Κ' ὕστερα ἄρχισε νὰ λήθῃ στοὺς ἀκροατὰς του... ὅ,τι τοῦ εἶχε μάθει ἡ κυρία του: φιλοφρονήσεις, θρισιές, ὀνόματα φίλων καὶ μικρὰ εὐθυμὰ τραγοῦδια!...

* * *

Τέλος, τὴν πιὸ παράδοξη μετάδοσι ἔκανε ἐδῶ κ' ἕνα χρόνον ὁ Τσάρλι Τσάπλιν κι' ὅπως ἦταν ἐπόμενο, ξάφνιασε ὅλη τὴν Ἀμερικὴ. Ὁ «σπῆκερ» τοῦ σταθμοῦ ἀνήγγειλε στοὺς ἀκροατὰς ὅτι «ἕνας διάσημος ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου» θὰ τοὺς ἀπήγγελλε τὸν περίφημο μόνολογο τοῦ Ἄμλετ! Ἐπειτα, ὅταν ὁ τραγικὸς αὐτὸς μόνολογος τελείωσε, ὁ «σπῆκερ» ἐξήγησε στοὺς ἀκροατὰς ὅτι ὁ ἠθοποιὸς ποῦ τὸν ἀπήγγειλε ἦταν ὁ Τσάρλι Τσάπλιν!...

Περιττὸ εἶνε τώρα νὰ σᾶς ἀναφέρω ὅτι ἐπὶ μιὰ ὀλόκληρη ἑβδομάδα ἡ ἀμερικανικὲς ἐφημερίδες μιλοῦσαν γι' αὐτὴν τὴν περίφημη πράγματι «ἐκπληξι» τοῦ Σαρλώ. Δ. Μ. ΜΟΝΤΓΚΟΜΕΡΥ.

"Η ΜΟΝΜΑΡΙΡΗ ΤΩΝ ΕΙΚΟΣΙ ΜΟΥ ΧΡΟΝΩΝ...."

(Συνέχεια έκ της σελίδος 5)

ψα τὸ μυθιστόρημα, ἀλλ' ἤμουν ὑποχρεωμένος καὶ νὰ παραδώσω στὸν Βιλλύ τὸ βράδυ, ὕστερ' ἀπὸ ὄχτω ὧρες δηλαδή, τὰ χειρόγραφα ποῦ περιμένε!... Ἐνοιωθα τὸ μυαλό μου νὰ σαλεύῃ ἀπὸ τὴν ἀπελπισία... Καί, ξαφνικά, μέσα στὴν ἀπόγνῳσί μου μοῦ ἤρθε μιὰ ἐμπνευσις.

Μεταξὺ τῶν χειρογράφων μου, εἶχα καὶ ἕνα μυθιστόρημα ποῦ το ἔγραψα σὲ ἡλικία δεκαπέντε ἐτῶν καὶ τὸ ὁποῖο δὲν ἐπρόκειτο, φυσικά, νὰ δῆ ποτὲ τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος. Ἐπρόκειτο περὶ τῆς δραματικῆς ζωῆς μιᾶς μοδιστρούλας, ἡ ὁποία, ἀφοῦ ἐγνώρισε πολλὰς περιπέτειες, ἐξειλίχθη σὲ μεγάλη καλλιτέχνηδα, γιὰ νὰ κατανήσῃ στὸ τέλος, μισότρελλη καὶ φυματική, νὰ πεθάνῃ σ' ἕνα σανατόριο. Ἡ ὑπόθεσις αὐτῆ θὰ μπορούσε βέβαια ν' ἀποτελέσῃ ὑλικὸ γιὰ ἕνα καλὸ μυθιστόρημα Ἄλλ' ὅπως εἶχα πραγματευσθῆ τὸ θέμα αὐτό, εἶχε γίνει ἀνούσια θεματογραφία. Καὶ ὅμως: τὸ νεανικὸ αὐτὸ μυθιστόρημά μου, ποῦ τὸ ἀντέγραψα μὲ ἐλάχιστες διορθώσεις, μέσα σὲ δυὸ μερόνυχτα, ἐξεδόθη μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Βιλλύ καὶ μὲ τὸν τίτλο: «Μιὰ αἰσθηματικὴ περιπέτεια».

...Καὶ δὲν πιστεύω νὰ μὲ θεωρήσετε καυχησιολόγο ἂν σᾶς πῶ ὅτι ὁ «μέγας» κριτικὸς Ζυλ Λεμαίτρ, σχολιάζοντας τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ στὸν σοβαρώτατο παρισινὸ «Χρόνον» (11 Αὐγούστου 1911) τὸ ἔκρινε ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα ἔργα τοῦ Βιλλύ!